

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Patrocinium Defunctorum

Hautin, Jacques
Leodii, M.DC.LXV.

Potandi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

mentum, annus illis sit. Ite: quia solâ miferatione ægritudinem eorum levare potestis. Et hîc maximè verum est illud Philosophi, *animo ægotanti, medicus est oratio*. Addo eamdem esse medicinam, & quidem refrigeratricem, & simul purgatricem. Quis non ægros inviseret si solo sensu doloris illorum, & pio in eos affectu morbos minuere, & sæpe extinguere febres posset? Quod si S. Ignatius Conditor Soc. JESU, Parisiis ab infido socio, & pecuniolæ suæ fure, Rhothomagum accersitus ad ægritudinis ejus & egestatis levamen, ita cucurrit, ut licet ægrotaret ille; tamen cervi instar præ ardore caritatis ferretur: Si S. Franciscus Xaverius cum Goam ex Japoniâ, aut aliunde in aliam urbem, in qua ægris commune domicilium erat, adveniret, primo quoque tempore ad nosocomium contenderet: Si Vincentius Carafa adolescens adhuc, rhedam vix alia de causa conscenderet, nisi ut ad nosodochium veheretur, ibique nobilissimas manus scetidis ægris curandis admoveret: si hæc, & ejusmodi consueta fuere SS. Gallicani, & Elisabethæ, tum Regina Lusitanæ, tum Ducissæ Thuringiæ, item Radegundis, Placillæ, Mariæ Oegniacensis pictatis officia; nos Purgatorii nosocomium, ægrosque longè deterius habentes, faciliusque juvandos, an negligere poterimus? Præsertim cum & captivitate miserimâ, eadem via ac ratione solvere liceat, & in optatissimam libertatem asserere. Certè si non visitasse hujus vitæ captivos, & ægros, eosque neglexisse, æterno infelicique exilio dignum à Christo censetur: non adiisse carceres, ac nosocomium Purgatorii, quâ precibus, quâ stipe facilè per Angelos ac pauperes deportandâ (plus dicere metuo) gravi Purgatorii pœnæ subiacebit.

Potandi.

483. **I**TE igitur Angeli veloces ad gentem *expectantem*, sive ut alii ex Hebræo duplicant, *expectantem, expectantem*, nempe propter ingentem, qua conficiuntur, sitim. Nam eodem decretorio Christi judicio condemnantur, qui sitientes potare detrectant. Et verò in summis malis numeranda est sitis. Etenim experienciâ constat, & ex aurito oculatoque teste accepi, cum Aurebati quibusdam latronibus crura frangerentur, nihil illis gravius visum esse, quàm sitim: quippe quâ propter sanguinis effluxum mirificè cruciabantur. Qui etiam fuit sensus S. Emmerami Martyris, & Episcopi Ratisponensis, qui plagis confectus, & linguâ mutilarus, cum Vitalem

Præbyterum suum vidisset, collectis ad se explicandum viribus, potum petiit: quasi nihil præter sitim persentisceret. Quid autem de piorum manium siti dicemus? Sitis quidem mortalium est sensio vellicationis, potissimum in ventriculo, œsophago, & faucibus, propter defectum humiditatis, & frigidi, quòd natura animalis appetit. At sitis piorum manium est animi sensio, ac mœror ex privatione nectaris Beatorum. Ergo quantum nectari cedit humidum illud, ac frigidum, tantò sitis piorum manium acerbior est siti mortalium.

Cui igitur comparabo te, ô sacra defunctorum sitis? An siti parvi Ismaelis ob eam tantum non mortui? An siti Israelitarum in deserto commorantium, de quibus Propheta Regius Pl. 106. *Erraverunt in solitudine, in iniquo: viam civitatis habitaculi non invenerunt, Esurientes, & sitientes, anima eorum in ipsis defecit*. An siti Sampsonis cædibus mille Philistinorum exhausti: quibus patris, *Sitiens valde clamavit ad Dominum, & ait, Tu dedisti in manu servi tui salutem hanc maximam, atque victoriam: En siti morior, incidamque in manus incircumcisorum*. Iud. 15. At Ismaelis matri statim fons ab Angelo ostensus ejus sitim explevit: Moses Israelitis aquam è rupe extudit: Sampsoni è mandibulâ asini fons profiliit. Heu! sitis piorum manium nullo fonte mitigatur.

Itaque meritò cum Psalmistâ lamententur hisce versibus, Pl. 21. *Arui tanquam testa virtus mea, & lingua mea adhaesit faucibus meis*. Quid dicam & illud ejusdem Vatis eis convenire? *Sustinui, qui simul contristaretur, & non fuit, qui consolaretur, & non inveni. Et dederunt in escam meam fel, & in siti mea potaverunt me aceto*. Pl. 68. Quid? Idem Rex, ac Propheta sitit, nominatimque optat bibere de cisternæ Bethlemiticæ aquâ: & ecce per medios hostium cuneos, per certissima frequentissimaque vitæ pericula, quaeritur illi, & offertur illa dulcis ac limpida Bethlemi aqua: & animis perustis, atque ultra modum sitientibus vel negabitur, quo levantur; vel amara potio, sitique molestior præbebitur? Cum, inquam à filiis, ac nepotibus, aut amicis superstitibus, preces esflagitabunt, non modò oblivione, sed & inclementi repullâ affligentur. Cave, mi Lector, ab ejusmodi crudelitate: & cum etiam inimicum sitientem à Sapiente potare jubearis, amicorum manium ne sitim negliges. Maximè cum Deus ipse refocillationem istam, ita acceptam habeat, ut Isaïæ ore cap. 28. dicat, *Hæc est requies mea*.

484.

Sitis piorum manium incomparabilis.

485.

illis plangenda.

mea. Reficite lassum, & hoc est meum refrigerium; reficite, inquam, tantâ in siti, tantâque in morâ miseros manes, in hac enim misericordiâ, est mihi requies aclevamen.

Cibandi.

486.
Pii manes
fament.

SITIS tormento non impar est cruciatus famis, fames enim ex attractione, seu vellicatione ventriculi ob inopiam alimenti nascitur, estque ejus attractionis sensio. Et quia hominem in gravem, aut extremam necessitatem redigere potest, & ejus depulsio graviter præcipitur, ii quoque qui gravem egentium famem, dum facile licet, non levant, decretorio judicio ad orbem damnantur. Atqui & fament pii manes. Cibus enim summopere appetunt, & Ecclesiaste teste c. 14. *Non est apud inferos invenire cibum.* Vis nosse quem cibus? *Non cibus qui perit, sed qui permanet in vitam æternam, quem Pater vester dabit vobis* Joan. 6. Cibus, inquam, animæ, cibus, qui eam satiet in æternum. O cibus! ô panem multo verius, quàm illum Danielis cap. 10. *desiderabilem!* At quò optatius est illo pasci, eò ejus fames atrocior. Quàm enim durum omnibus illis accidere necesse est, cum univerforum Conditor *det escam omni carni, & impleat omne animal benedictione, & propriâ illis beatitudine cumulet,* usque ad eò ut abs illo provideatur de pabulo etiam *pullis corvorum invocantibus eum,* idem ipse, qui sanctarum animarum cibus est, pariterque satietas, ac beatitudo, piis manibus se subtrahat, neque audiat jugiter in fame tanta eum invocantes.

487.
Præsertim
sanctiores.

Quàm autem acerbius est Sanctioribus, hac Ambrosia privari! quippe quæ propter amoris vim majorem, ardentius eam appetant: quemadmodum abundantior calor natus, famem naturalem exacuit. Nonne cum prodigo filio conqueri merito queunt, & in hunc eundem cum ipso modum ingemiscere: *quanti mercenarii in domo Patris mei abundant panibus, & ego hic fame pereor!* Quid enim vetat domum illam cælum interpretari? quid, vocare multos cœlitum inferiorum mercenarios, cum mercedis causâ Deo famulati, cœlo jam potiantur? Hi ergo sanctiores, è piis manibus sic ingemiscant, non quòd invident illi eorum fortem mensæ divinæ assidentium, cujus minister, & cibus, Deus est; sed quòd suam plangent famem eorum intima depascentem. O quid utriusque non darent, pro eâ sedandâ? Judæi quidem obsidionis suæ sub Nabuchodo-

nosor tempore *dederunt pretiosa quæque pro cibo* Thren. c. 1. sed illi mille hujusmodi famis ærumnas simul cum mille mundorum jacturâ libentissimè ferrent, ut cælesti illo cibo donarentur.

Ergo ô mi Lector, ô Jerusalem, ô anima Christiana, quod monet Jeremias Thren. 2. *Consurge, Lauda in nocte, in principio vigiliarum, effunde sicut aquam cor tuum ante conspectum Domini: leva ad eum manus tuas pro animâ parvulorum tuorum, qui defecerunt in fame in capite omnium compitorum.* Nam ejusmodi famelicis animis omnes Purgatorii anguli referri sunt: Quos misericordia Christiana, ut parvulos filios habere ac pascere debet, ac propterea nocte dieque pro iis fame quâ deficiunt, nec deficiunt, liberandis Deum precari. Et sanè sibi quisque dictum putare debet, quod idem Vates Jerosolimis miserâ illâ tempestate ab infantibus dictum enarrat hîc verbis; *Matribus suis dixerunt, ubi est triticum, & vinum, cum deficerent quasi vulnerati in plateis civitatis.* Imo quisque Jeremiæ sensum imbibere deberet, dum sic plangit, *defecerunt præ lacrimis oculi mei, conturbata sunt viscera mea, effusum est in terrâ iecur meum super contritione filia populi mei:* Ecclesiæ, inquam, patientis, quæ militantis filia est, *cum deficeret parvulus, & lactens in plateis oppidi.* Hæc enim fames, hæc mors sine morte, omni miseratione dignissima est: Sed tam vehementes animi miserantis affectus frustra exposcerem: neque his opus. Potius, ô anima Christiana, maternum in pios manes sensum exprome cum Jobo sic de se testante cap. 31. *Si comedi buccellam meam solus, & non comedit pupillus ex eâ.* Id enim si faxis ut cum pupillis egenisque escam communices in gratiam piorum manium, suum illis quoque cibus porriges.

Quo consilio Tobias senior juniore, *Pa-* 489.
nem, ait, tuum, & vinum tuum super se- Exemplo
pulturam Iusti constitue, & noli ex eo man- Tobie, &
ducere, & bibere cum peccatoribus cap. 4. *matris San-*
Ubi alludit ad Hebræorum morem, qui *ctii.*
& Græcorum & Romanorum fuit, qui in suorum funeribus parentale convivium struebant: non quia animæ cibo corporeo vesci & restaurari opus haberent, quod stulta antiquitas opinabatur: sed ut amicorum, & pauperum, qui invitabantur, precibus æquè atque istâ stipe, suorum animas pœnis Purgatorii eximerent. Quare ab eo epulo funebri abesse vult peccatores, quippe quorum oratio apud Deum parum, aut nihil esset valitura. Quod pietatis genus hodieque Hispania sanctè observat.